

РЕШЕНИЕ

№ 3961

гр. София, 13.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 31.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Диляна Николова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Бончева, като разгледа дело номер **2388** по описа за **2013** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Д. Х. Д., от [населено място] срещу решение /без номер/ от 12.07.2012 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 18477/2011 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 116 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 59696/20.06.2011 г., издадено от Заместник-Началника на отдел „Пътна полиция” – СДВР.

С оспореното НП на касатора на основание чл. 182, ал. 1, т. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба” в размер на 300 лева за нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НК е неправилно, поради нарушение на материалния закон. Твърди се, че първоинстанционният съд не е обсъдил инвокираните от жалбоподателя доводи, а е възприел само становището на административно-наказващия орган. Посочено е, че не са взети предвид представените множество гласни и писмени доказателства, подкрепящи тезата му за липса на извършено административно нарушение. Според касатора, пред управлявания от него автомобил е имало друг, който също е бил спрян за проверка, но в следствие е освободен. Към административно-наказателната преписка не са приложени никакви доказателства, сочещи пряко, че управляваният от Д. автомобил се е движел с

по-висока от разрешената скорост. Разпитаните пред съда в процесуално качество на свидетели полицейски служители не са могли ясно да си спомнят за случая.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба не се представлява и не взема становище по жалбата.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна, поради което не следва да бъде уважена.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителят, свидетелят по съставянето на акта и един свидетел, доведен от жалбоподателя. Първоинстанционният съд е приел, че на 15.05.2011 г. длъжностни лица при отдел „Пътна полиция” на СДВР осъществявали контрол за спазване на правилата за движение от страна на водачите на МПС в [населено място], на Околовръстен път. В полицейския автомобил имало радарен скоростомер TR 4D, с фабричен № 443, фиксиращ скорост, дата и час. Около 04,16 на същата дата, касаторът Д. управлявал по Околовръстен път [улица] към [улица] лек автомобил „С.” с ДК [рег.номер на МПС]. Скоростта на движение на МПС била 102 км/ч при ограничение със знак В 26 60 км/ч. Свидетелят Л. спрял водача за проверка.

За констатираното нарушение бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ бланков № 946017/15.05.2011 г., връчен Д. на същата дата и подписан от него с възражение, че пред управлявания от него автомобил е имало друг и засечената скорост на движение е била негова.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че нарушението е доказано, поради което е потвърдил оспореното НП.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен лично, чрез изпращане на съобщение на 28.11.2012 г. Жалбата е подадена чрез СРС, като същата е изпратена чрез пощенски оператор на 10.12.2012 г., видно от пощенското клеймо на приложения по преписката пощенски плик, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е основателна.

Районният съд е изследвал относимите към спора обстоятелства. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени приобщените към административната преписка писмени доказателства. Показанията са разгледани в съвкупност с останалите са събрани доказателства. Правните изводи са направени след обстоен анализ на фактите. Мотивите на СРС се споделят изцяло от настоящия състав на съда, поради

което не следва да бъдат преповтаряни. Актът за установяване на административното нарушение е съставен, съгласно изискванията на ЗАНН. Фактическите констатации, описани в акта, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Жалбоподателят не е ангажирал никакви други доказателства, които да обосноват извода, че отразената в акта фактическа обстановка не отговаря на действителната.

Наведените в касационната жалба не могат да доведат до промяна нито във фактическата обстановка, нито в направените правни изводи.

Неоснователни са и доводите, че пред управлението от Д. автомобил е имало друг, който също е бил спрян за проверка, но в последствие освободен. Видно от показанията на актосъставителя, които настоящият съдебен състав кредитира като последователни, непротиворечиви и логични, практика на полицейските служители е при проверка на скоростта да се спират само автомобили, които се движат самостоятелно по пътното платно ила на разстояние един от друг най-малко от 200 метра.

Показанията на свидетеля И. не опровергават описаните в акта констатации. Дори да се приеме, че към момента на извършването на проверката на същото място е бил спрян и друг автомобил, не се установява, това да е станало едновременно със спирането на автомобила, управляван от Д., а също и каква е била причината за извършването на проверката на другото МПС.

Събраните по време на първоинстанционното производство гласни и писмени доказателства недвусмислено сочат, че Д. е извършил нарушението, описано в АУАН. Настоящият съдебен състав намира да отбележи, както многократно АССГ е посочвал в практиката си, че длъжностните лица, осъществяващи контрол по спазването на правилата за движение по пътищата, които са и актосъставители, осъществяват ежедневно множество проверки и съвсем естествено е те да не спомнят за всеки конкретен случай.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е неправилно и следва да бъде отменено, като по същество се потвърди оспореното НП.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, IX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер/ от 12.07.2012 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 18477/2011 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 116 състав.

Решението е окончателно.